

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

9 februari 2006

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met de overeenkomst
tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds,
en de Verenigde Arabische Emiraten, anderzijds,
inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen,
ondertekend in Dubai op 8 maart 2004**

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

ALGEMENE BESPREKING

1. Betekenis van de overeenkomst

Doel en opzet van de overeenkomst

In het algemeen staat de Vlaamse Regering positief ten opzichte van het sluiten van internationale investeringsakkoorden, die van belang zijn voor Vlaamse investeerders in het buitenland. Hoewel buitenlandse investeringen al beschermd worden door nationale wetgevingen, biedt een bilateraal verdrag bijkomende waarborgen wegens de voorrang van het internationaal recht op het interne recht van een staat.

De doelstelling van een dergelijke overeenkomst is, naast het aanmoedigen van investeringen, het bieden van een garantie voor een maximale bescherming aan de investeerder, zoals de waarborgen voor een billijke en rechtvaardige behandeling van de investering, de clause van de meest begunstigde natie om discriminatie te voorkomen, een vergoedingsplicht bij ontegenende maatregelen en de vrije overmaking van inkomsten. Bovendien creëert zulke overeenkomst een eigen juridisch kader waarin investeringsgeschillen kunnen geregeld worden en waarbij de investeerder een beroep kan doen op internationale arbitrage.

De overeenkomst vormt een gemengd verdrag

Dergelijke internationale overeenkomsten ten gunste van investeringen in het buitenland zijn verdragen in de zin van het volkenrecht of internationaal publiek recht. Het zijn juridisch bindende en afdwingbare akten, onderschreven door volkenrechtelijke rechtspersonen, in casu drie onafhankelijke en soevereine staten en drie deelstaten met een grondwettelijk toegekende bevoegdheid om verdragen te sluiten. Die akten vormen de rechtsgrond voor rechten en verplichtingen in hoofde van die zes overheden en rechtstreeks in hoofde van investeerders op elkaars grondgebied. Overeenkomstig artikel 167 van de Grondwet, worden alle verdragen gesloten door de daartoe bevoegde regeringen en aan hun parlementen ter instemming voorgelegd, vooraleer ze uitwerking kunnen hebben.

Het zogenaamde ‘gemengde’ karakter van de investeringsakkoorden die door de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) gesloten worden, werd op 4 mei 1994 vastgelegd in de Werkgroep ‘Gemengde Verdragen’ (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB). De ICBB heeft die beslissing op 31 mei 1994 bekrachtigd. Zowel de gewesten als de federale overheid worden namelijk in principe bevoegd geacht. Dergelijke overeenkomsten worden gemengde verdragen genoemd wegens de gezamenlijke bevoegdheidsuitoefening op het federale en het gefedereerde niveau.

De gewesten zijn bevoegd voor het economisch beleid, alsook voor het afzet- en uitvoerbeleid, overeenkomstig artikel 6, §1, VI, eerste lid, 1° en 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI), zoals gewijzigd. De federale overheid blijft bevoegd inzake de verzekering van invoer-, uitvoer- en investeringsrisico's (artikel 6, §1, VI, eerste lid, 3°, BWHI), het handelsrecht, het vennootschapsrecht en de regelgeving voor de vestiging van bedrijven met uitzondering van die in de toeristische sector (artikel 6, §1, VI, vijfde lid, 5° en 6°, BWHI).

Daarom bepaalt het eerste artikel van het bijgevoegde ontwerp van decreet dat het een gewestaangelegenheid betreft. Het tweede en laatste artikel houdt in dat het Vlaams Parlement zijn goedkeuring verleent aan de voorliggende overeenkomst, zodat ze in werking kan treden na de instemming van al de betrokken parlementen en na de ratificatie door de federale overheid en door het partnerland.

2. Schets van het partnerland

Politieke gegevens

Sinds 1971 vormen de emiraten Abu Dhabi, Dubai, Sharjah, Umm-al-Quwain, Ajman en Fujairah de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). In 1972 trad ook Ras-al-Khaimah toe. Ze vormen een federale staat. De emir van Abu Dhabi is het federale staatshoofd. Hij zit de Hoge Raad voor die samengesteld is uit de emirs van de zeven emiraten en die, krachtens de in 1996 definitief aangenomen Grondwet, het hoogste gezagsorgaan is. De emir van Dubai is vice-president en eerste minister. Vooral het buitenlands beleid en het onderwijs zijn federaal, maar veel andere beleidsdomeinen zijn een gedeelde verantwoordelijkheid. De federale ministerraad, het Hoogerechtshof en de Federale Nationale Raad bestaan uit vertegenwoordigers van de verschillende emira-

ten. De Federale Nationale Raad die 40 leden telt, is slechts formeel de wetgevende macht. Hij vervult enkel een adviserende rol. Er zijn geen democratische structuren en geen politieke partijen. Het zwaartepunt van de macht ligt in Abu Dhabi.

Elk emiraat heeft een eigen lokale regering die bestaat uit vertegenwoordigers van de gemeenten en de departementen. Op die manier behoudt iedereen zijn politieke en financiële autonomie.

De VAE zijn een staat waar de islam en de Arabische identiteit op de voorgrond staan maar het is wars van fundamentalisme en probeert een tolerante en liberale samenleving tot stand te brengen. President sheikh Zayed bin Sultan al Nahayan slaagde erin de staat samen te houden en er een economisch succes van te maken. Op 2 november 2004 overleed hij op 90-jarige leeftijd. Hij werd opgevolgd door zijn zoon sheikh Khalifa bin Zayed al Nahayan.

Economische en sociale gegevens

Sinds hun oprichting hebben de VAE een spectaculaire economische ontwikkeling gekend die vooral te danken is aan de zeer omvangrijke olie- en gasvoorraden. De oliereserves behoren tot de belangrijkste ter wereld. Abu Dhabi bezit meer dan 90% van de oliereserves en produceert 85% van de olie. Doordat de olie-industrie niet genationaliseerd is, profiteren de VAE van de nieuwste technologieën die bij de multi-nationale oliemaatschappijen ontwikkeld worden. Het land is echter in sterke mate afhankelijk van de olie-inkomsten zodat het huidige beleid gericht is op diversificatie en privatisering. Ook probeert de overheid werkgelegenheid te scheppen voor de groeiende autochtone bevolking. Het bevorderen van tewerkstelling in de private sector en het beperken van het aantal buitenlandse gastarbeiders zijn daarbij belangrijk.

Die buitenlandse werknemers zijn nog echte 'gastarbeiders' in de oorspronkelijke zin van het woord. Ze verdienen meer dan in hun eigen land, ze mogen hun loon naar huis sturen en hun familie laten overkomen als ze die kunnen onderhouden. Ze vormen de meerderheid in de VAE maar hebben niets in de pap te brokken.

Op korte en middellange termijn blijven de economische vooruitzichten zeer goed. De VAE hebben de meest open en vrije houding van alle Arabische landen en dit zowel op het vlak van denken als handelen. Ondernemingen en individuen ondervinden de voor-

delen van het gangbare economische liberalisme. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de VAE, en in het bijzonder Dubai, een aantrekkelijk centrum geworden zijn om te leven en te werken, met een constante groei als gevolg.

Abu Dhabi zorgt voor 60% van het bruto binnenlands product (BBP) maar het is minder bekend dan Dubai dat slechts 20% bijdraagt. Dubai is dé draaischijf voor de handel in het Midden-Oosten en trekt ook veel investeringen aan. Zo maakt het een razendsnelle opkomst als handelscentrum voor ruwe diamant. Het is ook uitgegroeid tot één van de meest interessante toeristische plaatsen en congreslocaties ter wereld. Door grote projecten worden kapitaal-krachtige buitenlanders gelokt. Zo worden voor de kust twee zogenaamde palmeilanden aangelegd die volgebouwd worden met duizenden exclusieve villa's, luxeappartementen, hotels, sportcomplexen, jachthavens, enz. Het toerisme is trouwens de snelst groeiende economische sector.

Het Wereld Economisch Forum (WEF) riep in april 2005 de VAE uit tot het op één na beste economisch centrum in de Arabische wereld. Het ontbreken van democratische hervormingen werd als een minpunt beschouwd.

De VAE beschikken niet over een natuurlijk irrigatiesysteem en zijn bedekt met dorre en verlaten gronden. In een poging om de woestijn terug te dringen, werden miljarden geïnvesteerd in irrigatiesystemen. Een landbouwsector ontwikkelen is dan ook een buitengewone uitdaging. De strategie van de overheid is de ontwikkeling van intensieve gewassen die een beperkte oppervlakte beslaan en een beperkt aantal producten omvatten. De productieresultaten blijven echter beneden de verwachtingen.

De medische installaties zijn van zeer goede kwaliteit maar ook zeer duur. De onderwijsmogelijkheden groeien in een hoog tempo en de deelname aan lager en middelbaar onderwijs ligt vrij hoog.

De VAE bekleden de 41e plaats op de Human Development Index 2005 van de Verenigde Naties (VN).

Mensenrechten

De VAE hebben belangrijke internationale verdragen ondertekend zoals het internationaal verdrag inzake de afschaffing van alle vormen van raciale discriminatie en het verdrag inzake de rechten van het kind.

In juli 2002 werd, in de strijd tegen kinderarbeid, aangekondigd dat kinderen jonger dan 15 jaar, niet langer als jockey mochten deelnemen aan kameelraces.

In januari 2003 werd een amnestie afgekondigd voor mensen die illegaal in de VAE verbleven. Ze kregen vier maanden de tijd om het land te verlaten of de gevangenis in te gaan en een boete te betalen. De amnestiemaatregel werd verlengd met twee maanden. In juni 2003 zouden reeds 80.000 mensen het land verlaten hebben. Duizenden anderen werden gearresteerd en uitgewezen.

In augustus 2003 kondigde het ministerie van arbeid en sociale zaken een ontwerp van wet aan voor de oprichting in 2004 van een nationale vakbond. Het ministerie engageerde zich ook om de conventies van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) betreffende gezonde werkomstandigheden en huisvesting van werknemers toe te passen.

In november 2003 werd de ‘nationale strategie voor de vooruitgang van de vrouw’ gelanceerd. Dat project dat opgesteld werd in samenwerking met het United Nations Development Programme and Development Fund for Women (UNIFEM), wil de productiviteit en de vaardigheden van de vrouwen verbeteren en hun deelname in de openbare en de privé-sector verhogen.

In zijn rapport 2005 schrijft Amnesty International (AI) dat mensen die gearresteerd werden na de aanslagen van 11 september 2001 in de Verenigde Staten, nog steeds in de gevangenis zitten ofschoon ze niet veroordeeld zijn. Volgens AI werd in één geval de doodstraf uitgesproken maar niet uitgevoerd en worden in Ras-al-Khaimah nog lijfstraffen opgelegd.

In januari 2004 vroeg de General Women’s Union (GWU) ingrijpende veranderingen om rechten van de vrouwen te waarborgen. De GWU riep ook op om in geval van polygamie de eerste vrouw beter te beschermen en om gescheiden vrouwen een financiële zekerheid te geven. De GWU gaf ook aan dat ze de clause wou amenderen waarin een man zijn vrouw kon beletten om te gaan werken ondanks een voorhuwelijks akkoord dienaangaande. Op 6 oktober 2004 traden de VAE toe tot het VN-verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen. In november 2004 werd Sheikna Lubna al-Qassimi de eerste vrouwelijke minister. Ze kreeg de portefeuille van economische zaken en planning.

Buitenlands beleid

De VAE zijn lid van meer dan 25 regionale en internationale organisaties. Ze hechten veel belang aan verdere economische en politieke integratie in het kader van de Gulf Cooperation Council (GCC). Ze voeren een gematigd beleid waarin de nadruk gelegd wordt op goede betrekkingen met de landen van de GGC (Oman, Qatar, Bahrein, Koeweit en Saudi-Arabië) en op solidariteit met de Arabische en Islamitische wereld. Ze spelen ook een belangrijke rol in internationale vredesmissies. Tijdens de Iraakse inval in Koeweit leverden de VAE faciliteiten aan de geallieerden en werden buitenlandse soldaten op hun grondgebied gestationeerd. Als een gevolg daarvan werden de sterke banden met het Westen nog verstevigd terwijl de goede relaties met Iran behouden bleven.

De VAE sloten bilaterale defensieakkoorden met de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk. De betrekkingen met de Verenigde Staten zijn goed. De VAE steunen ook de strijd tegen het terrorisme.

De belangrijkste handelspartners van de VAE zijn voor wat de export betreft Japan en Zuid-Korea en op het vlak van invoer de Verenigde Staten, Duitsland, Japan en Frankrijk. Olie en gas zijn de belangrijkste uitvoerproducten maar hun relatief gewicht vermindert. Daarnaast worden industriële producten als aluminium, scheikundige stoffen, textiel en confectie uitgevoerd. De invoer bestaat vooral uit machines en transportmateriaal, bosbouwproducten, producten voor de bouwsector, agro-alimentaire producten en levende dieren. Veertig % van de invoer is bestemd voor wederuitvoer.

Samenwerking met Vlaanderen en België

België speelt gepast in op de algemene economische mogelijkheden van de VAE. In maart 2004 leidde Prins Filip een economische zending van 150 Belgische zakenmensen. Die zending kan beschouwd worden als de belangrijkste inspanning van economische zichtbaarheid die ons land ooit in de VAE ondernomen heeft. Ze leverde investeringen en aanzienlijke contracten op.

De Vlaamse baggergroep Jan De Nul creëerde Palm-eiland II voor de kust van Dubai en sleepte in oktober 2005 een contract in de wacht voor de bouw van

een containerterminal in de haven van Jebel Ali. De bouwgroep Besix zal mee instaan voor de bouw van het hoogste torengebouw ter wereld. De Burj Dubai zal 705 meter hoog zijn en de bouw moet in 2009 voltooid zijn.

Handel tussen Vlaanderen en België en de VAE

Jaar	Belgische uitvoer (in miljoen €)	Vlaamse uitvoer (in miljoen €)	Belgische invoer (in miljoen €)
2000	630,7	514,1	362,5
2001	874,6	723,2	492,6
2002	976,6	782,5	448,0
2003	808,6	635,0	788,7
2004	954,0	756,8	1.220,4

Cijfers: Vlaams Agentschap voor Internationaal Ondernemen en Nationale Bank van België

In 2003 kwam er een eind aan de groei van de Vlaamse uitvoer naar de VAE om het jaar daarna opnieuw te stijgen. De VAE waren de 27e Vlaamse exportbestemming. Het aandeel van Vlaanderen in de Belgische uitvoer bedraagt ongeveer 80%. Meer dan de helft van de uitvoer bestaat uit edelstenen en edele metalen. De uitvoer van diamant, die sinds 1996 geleidelijk steeg, kende in 2001 een ware explosie (+60,33%). Daarnaast worden ook machines, apparaten en producten van de scheikundige of aanverwante industrieën uitgevoerd.

De invoer uit de VAE gaat steeds in stijgende lijn. Edelstenen en edele metalen nemen het leeuwenaandeel voor hun rekening.

3. Ontstaan van de overeenkomst

De voorbije dertig jaar sloot de BLEU verscheidene overeenkomsten inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen met landen die geen lid waren van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO).

Een eerste onderhandelingsronde vond plaats in Brussel op 18 en 19 juni 2003. Er werd geen akkoord bereikt over de milieu- en arbeidsclausules. De delegaties maakten een geconsolideerde tekst op die ze aan hun regeringen voorlegden.

Tijdens een tweede ronde, die op 5 november 2003 plaatsvond in Abu Dhabi, weigerden de VAE in eer-

ste instantie om de milieu- en arbeidsclausules op te nemen. Uiteindelijk werd overeenstemming bereikt over een sterk ingekorte definitie van de clausules. Er werd een tekst geparafeerd waarin de clausules voorlopig tussen haakjes bleven staan. Tijdens een federale interkabinettenwerkgroep die op 15 januari 2004 plaatsvond en het kernkabinet van 30 januari 2004 werd beslist om akkoord te gaan met de voorgestelde tekst van de clausules.

SPECIFIEKE BESPREKING VAN DE OVEREENKOMST MET DE VERENIGDE ARABISCHE EMIRATEN

1. Inhoud van de overeenkomst

De BLEU-typetekst

De leden van de BLEU keurden een tekst goed die ze aan hun gesprekspartners voorstellen als basis van de onderhandelingen. Op 29 juni 1994 heeft de Vlaamse Regering die typetekst aanvaard. Sinds 2002 zijn milieu- en sociale clausules opgenomen in de typetekst.

Die zogenaamde BLEU-tekst bepaalt principieel dat elke overeenkomstsluitende partij eender welke soort van investeringen door een natuurlijke persoon of een rechtspersoon met de nationaliteit van de andere partij op zijn grondgebied toelaat (artikel 2 van de BLEU-tekst). Dit is de basis voor de bevordering van de investeringen.

De bescherming vindt men terug in de artikelen 3, 4 en 7 tot en met 9. Artikel 3 bevat een bepaling van niet-discriminatie terwijl artikel 4 stelt dat de investeerders de behandeling genieten van meest begunstigde natie. Die behandeling sluit wel de voorrechten van de investeerders van een derde staat uit, die verbonden zijn aan de deelneming aan een vrijhandelszone, een douane-unie, een gemeenschappelijke markt of een andere vorm van regionale economische organisatie.

Artikel 5 stelt dat de overeenkomstsluitende partijen dienen te streven naar een wetgeving die een hoge graad van milieubescherming biedt en dat ze die wetgeving stelselmatig moeten verbeteren.

Artikel 6 bepaalt dat de overeenkomstsluitende partijen dienen te streven naar een wetgeving die arbeidsnormen vastlegt in overeenstemming met de

internationaal erkende rechten van werknemers en naar een verbetering van die normen.

Artikel 7 verbiedt elke maatregel van onteigening of nationalisatie, tenzij voor het openbaar nut, de veiligheid of het nationale belang van de contracterende partij en dan op voorwaarde dat de maatregel wettelijk en non-discriminatoir is en begeleid wordt door een gepaste en reële schadevergoeding. Dezelfde principes gelden voor schade als gevolg van oorlog en geweld.

Artikel 8 regelt de overmakingen van alle betalingen betreffende investeringen en lonen, waarbij de vrije transfer met een eventuele vergunning als principe geldt.

Artikel 9 voorziet een subrogatie van een partij of een openbare instelling in de rechten en de vorderingen van investeerders met deze nationaliteit, indien die partij of instelling schadevergoeding heeft uitbetaald aan die investeerders op grond van een garantie voor een investering. De andere betrokken partij kan dan aan de subrogerende verzekeraar de wettelijke of de contractuele verplichtingen van de investeerder opleggen.

Artikel 10 stelt dat wanneer een vraagstuk betreffende investeringen geregeld wordt bij de overeenkomst en bij de nationale wetgeving van de ene overeenkomstsluitende partij, dan wel bij internationale overeenkomsten, de investeerders van de andere partij aanspraak maken op de bepalingen die voor hen het meest gunstig zijn.

In artikel 11 worden de bijzondere overeenkomsten die vroeger tussen een partij en een investeerder van een andere partij gesloten werden, bevestigd. De bepalingen ervan vullen de algemene draagwijdte van deze typeovereenkomst aan. Met bijzondere overeenkomsten worden verbintenissen bedoeld die betrekking hebben op concrete investeringsprojecten.

De artikelen 12 en 13 regelen respectievelijk de procedure voor geschillen over investeringen tussen een investeerder van een partij en een andere partij en die tussen partijen betreffende de interpretatie en de toepassing van deze typeovereenkomst.

De overeenkomstsluitende partijen dienen ernaar te streven geschillen in de mate van het mogelijke door onderhandeling te regelen. Indien een minnelijke schikking onmogelijk blijkt te zijn, bepaalt artikel 12 dat het geschil, naar keuze van de investeerder, voor-

gelegd wordt aan hetzij de bevoegde rechtsmacht van de staat waar de investering gedaan werd, hetzij aan internationale arbitrage. Elke partij geeft daartoe haar voorafgaande en onherroepelijke toestemming. Ze houdt in dat de partijen afstand doen van het recht om de uitputting van alle nationale administratieve en rechtsmiddelen te verzoeken. De uitspraken van het scheidsgerecht zijn onherroepelijk en bindend. Geen enkele overeenkomstsluitende partij kan hierbij aanvoeren dat de investeerder vergoed wordt door een verzekering of garantie.

Artikel 13 bepaalt dat, na de mislukking van een minnelijke schikking via diplomatieke weg en via een gemengde commissie, een college van drie scheidsrechters aangesteld wordt. Elke partij duidt één scheidsrechter aan. Deze twee scheidsrechters duiden in onderling overleg een derde scheidsrechter als voorzitter van het college aan. Deze voorzitter is een onderdaan van een derde staat. Indien de scheidsrechters niet op deze wijze kunnen aangesteld worden, kan een partij zulk verzoek richten tot de voorzitter of ondervoorzitter van het Internationaal Gerechtshof. De uitspraken van het college van scheidsrechters zijn definitief en bindend.

Artikel 14 stelt de investeringen die aan de overeenkomst voorafgegaan zijn, gelijk met die investeringen na de inwerkingtreding ervan. De vroegere investeringen worden dus eveneens beschermd.

Artikel 15 bepaalt de inwerkingtreding en de duur van de overeenkomst. De standaardovereenkomst treedt een maand na de datum van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging in werking. Ze blijft van kracht gedurende een termijn van tien jaar, die zonder voorafgaande opzegging stilzwijgend verlengd wordt.

Afwijkingen van de BLEU-typetekst

De BLEU-typetekst werd door de partner groten-deels aanvaard. De afwijkingen van de typetekst worden hier toegelicht. De meeste verschillen zijn slechts vormelijk.

In artikel 1.1.c werd een nieuwe tekst toegevoegd op vraag van de VAE teneinde overheden en lokale overheden en hun financiële instellingen als investeerders te kunnen catalogeren.

In artikel 1.2 wordt de term “investeringen” anders omschreven.

In artikel 1.2.e wensten de VAE bij “concessies” een zin toe te voegen, zodat die in overeenstemming zijn met contracten. Men denkt hierbij vooral aan de olievoorraden. Er wordt ook verwezen naar de respectering van de nationale wetgeving van het land waar de investering gebeurde.

In artikel 1,2 moeten “veranderingen in de rechtsvorm...” in overeenkomst zijn met de nationale wetten en regels.

In artikel 1.4 werd een door de VAE voorgestelde definitie van “grondgebied” opgenomen.

In artikel 1.5 werd op vraag van de VAE de definitie van “milieuwetgeving” ingekort. Er wordt verwezen naar de internationale verplichtingen die de VAE op zich genomen hebben maar er worden geen verdere voorbeelden opgesomd.

De invoeging van een definitie van “arbeidswetgeving” (artikel 1.6) stuitte aanvankelijk op een totale weigering van de VAE omdat ze van mening waren dat dergelijke bepaling niet thuishoort in een investeringsverdrag. Na aandringen van de BLEU, werd tijdens de tweede onderhandelingsronde eenzelfde principe aanvaard als in artikel 1.5.

Artikel 2.2 werd op vraag van de VAE “overeenkomstig de bestaande wet- en regelgeving van elke overeenkomstsluitende partij” toegevoegd.

Na een aanvankelijke weigering aanvaardden de VAE “in alle aangelegenheden” in de aanhef van artikel 4.1 en dus het principe van de meest begunstigde natie en de nationale behandeling in alle aangelegenheden maar ze wensten niet dat het principe van de meest begunstigde natie toegepast wordt in procedurele en juridische zaken. De BLEU ging met tegenzin akkoord.

De milieubepalingen in artikel 5 werden in eerste instantie volledig in vraag gesteld door de VAE. Uiteindelijk werd de eerste en de vierde paragraaf van de BLEU-typetekst bijna volledig behouden. De tweede paragraaf werd anders geformuleerd. De andere paragrafen werden resoluut geweigerd.

Ook de arbeidsbepalingen in artikel 6 werden aanvankelijk totaal van de hand gewezen. De eerste paragraaf werd fel ingekort maar de essentie van de BLEU-typetekst bleef behouden. Paragraaf 2 werd, mits tekstaanpassingen, overgenomen zodat de verla-

ging van de normen om investeringen ter wille te zijn, verhinderd wordt. De andere paragrafen werden ook hier geweigerd. De VAE voerden aan dat twee derde van de werknemers buitenlanders zijn die volgens de sociale wetgeving van de VAE werken en de volle sociale rechten genieten.

Artikel 7.3 werd geheel herschreven op vraag van de VAE en overgenomen uit de tekst tussen de VAE en het Verenigd Koninkrijk.

In artikel 10 eisten de VAE een uitzondering voor investeringen in de sector van de “koolwaterstoffen”.

In artikel 11.2 wensten de VAE ook de verplichtingen van investeerders te benadrukken. De BLEU-onderhandelaars zagen er geen graten in het principe van de naleving van de overeenkomsten en voorwaarden in te schrijven.

In artikel 12.1 wilden de VAE voornamelijk de vriendschappelijke geschillenbeslechting benadrukken. Daarom werd “tot een minnelijke schikking” toegevoegd in de tweede paragraaf.

In artikel 12.2 en 3 was het voornaamste breekpunt het recht van de investeerder om zelf te bepalen welke procedure hij kiest (juridische of arbitrage) en de verplichting om alle rechtsmiddelen uit te putten vooraleer te kunnen overstappen tenzij de juridische procedure geen genoegdoening geeft aan de investeerder. Als compromis stelde de BLEU voor in stappen te werken. Pas na 15 maanden zou de investeerder kunnen overgaan naar internationale arbitrage.

In de artikelen 12.6 en 13.4 vroegen de VAE de verzekering dat de zaak, die aanhangig gemaakt wordt, altijd en bij wederzijds akkoord kan ingetrokken worden. De BLEU kon dit aanvaarden gezien het hier een evidente zaak is en het een verduidelijking van de normale procedures betreft.

In artikel 14 werd een paragraaf bijgevoegd om de terugwerkende kracht van het akkoord uit te sluiten voor geschillen. Dit principe heeft de BLEU al eerder aanvaard.

Een artikel 15 over het houden van overleg werd ingelast. Belangenconflicten tussen de zeven emiraten zijn immers mogelijk. Inzake subrogatie waren de VAE van oordeel dat het wenselijk is dat voorafgaand overleg mogelijk is tussen de staten. De BLEU kon uiteindelijk een algemene verwoording van “over-

leg” doordrukken en de nauwkeurige verplichting tot voorafgaandelijk overleg uit de tekst houden.

De vraag om het verdrag om het even wanneer te kunnen heronderhandelen (artikel 16) werd uiteindelijk ingetrokken door de VAE.

2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

De SERV sloot zich op 13 april 2005 aan bij het ontwerp van regeringsbeslissing.

3. Advies van de Raad van State

In zijn advies d.d. 13 oktober 2005 merkt de Raad van State op dat in de preambule gewag gemaakt wordt van de regeringen van België en Luxemburg, van de Vlaamse en Waalse regeringen en van de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Het is de eerste keer dat de Raad daarover een opmerking maakt.

Het is wel zo dat de Raad in het verleden reeds opmerkte dat geen verdragen kunnen gesloten worden met de regering van een partnerland. De opeenvolgende Vlaamse ministers en hun administraties hebben de federale overheid daar trouwens meermaals attent op gemaakt.

Juridisch gezien heeft de Raad van State het bij het rechte eind. Verdragen worden inderdaad gesloten door de bevoegde organen van de uitvoerende macht maar ze doen dat namens de rechtspersonen waarvan ze de uitvoerende macht zijn of voor wie ze optreden. Volgens artikel 167, §2, van de Grondwet sluit de Koning de verdragen, met uitzondering van die welke betrekking hebben op aangelegenheden waarvoor de Raden van de gemeenschappen en gewesten bevoegd zijn. Die verdragen worden overeenkomstig artikel 167, §3, van de Grondwet gesloten door de gemeenschaps- en gewestregeringen. Verdragen verbinden evenwel niet enkel de verdragsluitende regering, maar de ganse rechtspersoon, de federale overheid, respectievelijk de gemeenschap of het gewest, met al zijn organen en instellingen.

Ik deel de mening van de Raad van State dat de overeenkomst niet meer eenzijdig kan gewijzigd worden. De onderhandelingen zijn nl. gesloten en de overeenkomst is ondertekend. Het is beleidsmatig niet ver-

antwoord deze overeenkomst om die reden niet te ratificeren en de onderhandelingen te openen voor een soortgelijke overeenkomst. Ik zal evenwel niet nalaten om de opmerking van de Raad opnieuw onder de aandacht van de Federale Overheidsdienst (FOD) Buitenlandse Zaken te brengen.

Een tweede opmerking van de Raad van State geldt het voorleggen aan het Vlaams Parlement van de Engelse tekst. Alhoewel het juridisch niet verplicht is, legt de Vlaamse Regering, naast de Nederlandse tekst, steeds de versie voor die in geval van geschillen over de interpretatie en de toepassing van de overeenkomst zal gehanteerd worden. In dit geval worden de Nederlandse en de Engelse tekst voorgelegd aan het Vlaams Parlement.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

*De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen,
Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel,*

Fientje MOERMAN

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,*

Geert BOURGEOIS

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met de overeenkomst
tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds,
en de Verenigde Arabische Emiraten, anderzijds,
inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen,
ondertekend in Dubai op 8 maart 2004

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel en de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de Verenigde Arabische Emiraten, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Dubai op 8 maart 2004, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel,

Fientje MOERMAN

De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,

Geert BOURGEOIS

ONTWERP VAN DECREET

*De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen,
Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel,*

DE VLAAMSE REGERING,

Fientje MOERMAN

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel en de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme;

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,*

Na beraadslaging,

Geert BOURGEOIS

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de Verenigde Arabische Emiraten, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Dubai op 8 maart 2004, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 13 januari 2006.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME